

нощъ е винаги прѣдъ очитѣ ми; тъмно и печално е въ моето сърдце. Никой не може да ми помогне!

„Азъ ще ти помогна!“ извика силно младиятъ момъкъ. „Ще ти помогна даже ако трѣбва и цѣлата земя да обиколя за това.“

„Нима ти не знаешъ“, каза ѝ той по-тихо, „че има и трѣбва да има срѣдство за облекчение на каквато и да било мъка? Азъ ще намѣря такова едно срѣдство за тебъ“.

„Ти си тъй добъръ“, каза момичето малко срамливо, „трѣбва да имашъ мило лице и красиви, вѣрни очи. Остани още малко при мене, много ми е приятно да слушамъ твоя гласъ!“

„Не, не!“ извика бързо момчето — „Сега не трѣбва азъ да губя врѣмето си въ приказки; но когато скоро се възвърна пакъ съ цѣра, тогава ще приказваме дълго врѣме заедно.“

Той ѝ подаде ржка за сбогомъ и тръгна бързо прѣзъ тъмната зелена гора. Дърветата покриваха съ клонитѣ си небето надъ главата му; бавно навождаха тѣ една къмъ друга зеленитѣ си глави и тихо си шепнѣха.

Издигна момчето ржцѣтѣ си нагорѣ и печално извика: „Вие мили, зелени приятели, не знаете ли нѣкое срѣдство противъ слѣпотата?“

Като нѣми го гледаха дърветата отгорѣ, слѣдъ това поразмърдаха зеленитѣ си корони и момчето схвана тѣхнитѣ думи: „Ние не знаемъ, ние не знаемъ!“

Съ наведена глава той продължи пътя си. Скоро почна да свѣти надъ главата му и гората се свърши. Едно широко, вълнообразно, засѣяно поле се изпрѣчи прѣдъ очитѣ му; въ него навеждаха и издигаха глави златни класове.

Поспрѣ се момъкътъ, позамисли се и хвърли погледъ върху развълнуванитѣ нивя. Засмѣ се прѣпълненото отъ радостъ сърдце и силно извика той: „Мили, златни класове, не можете ли ми помогна? Вие храните гладнитѣ, не можете ли да лѣкувате болнитѣ? Какъ се лѣкува слѣпотата?“

Класоветѣ затрепераха, дигнаха и заклатиха отри-